

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Mgr. Bc. Ing. B. J.**,
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Hostinským
sídlem Tišnovská 67, 613 00 Brno

proti
žalovanému: **Policie České republiky**
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPB-73479-124/ČJ-2018-0600KR,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPB-73479-124/ČJ-2018-0600KR, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Martina Hostinského, advokáta.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně brojila žalobkyně proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro ekonomiku ze dne 30. 3. 2022, č. j. KRPB-73479-104/ČJ-2018-0600HS-U, ve výroku č. 1 v částce náhrady za bolest a kterým bylo dále zamítnuto její odvolání proti výrokům č. 4 a 5 téhož rozhodnutí.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni přiznána náhrada za bolest dle § 101 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen zákon o služebním poměru), ve výši 7 250 Kč a náhrada za ztížení společenského uplatnění podle téhož ustanovení ve výši 100 000 Kč. Naopak rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl zamítnutý požadavek žalobkyně na náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 300 000 Kč (vše výrok č. 1).
3. Výrokem č. 2 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením dle § 101 písm. c) zákona o služebním poměru, výrokem č. 3 byla žalobkyni přiznána náhrada věcné škody dle § 101 písm. e) zákona o služebním poměru.
4. Naopak žalobkyni nebyla přiznána náhrada nákladů na bydlení (výrok č. 4) a náhrada nákladů spojených s údržbou nemovitosti, které má žalobkyně v podílovém spoluvlastnictví (výrok č. 5).

II. Podání účastníků

5. Žalobkyně v podané žalobě podrobně popsala svůj náhled na řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, vč. tvrzení o podvodné žádosti a fiktivně vedeném spise. V konkrétních žalobních námitkách brojila proti nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí správních orgánů s tím, že žalovaný neodůvodněně a neočekávaně popřel veškeré své předchozí jednání a posudek MUDr. Lorence, který nechaly správní orgány vypracovat, je osamocen, neodůvodněn a vyhotoven bez příslušné odbornosti. Změna diagnózy jako další pracovní neschopnost je podle ní absurdní tvrzení. Nesouhlasila ani s odůvodněním zamítnutí náhrady nákladů na bydlení a dojíždění, resp. s odůvodněním jejich započtení. Za neodůvodněné a účelové označila i přihrání znalce MUDr. Lorence, který (jak následně uvedla) nemá psychiatrickou a psychologickou odbornost a který nepřiměřeně restriktivně zúžil bolestné toliko na úrazový děj, který si žalobkyně nepamatuje. V první části žalobních námitek brojila i proti manipulativnímu posouzení možnosti navýšení hodnoty bodu při stanovení bolestného.
6. V dalších žalobních bodech brojila žalobkyně proti nesprávnému úřednímu postupu, který měl spočívat zejm. v porušení zásady materiální pravdy, rychlosti a hospodárnosti řízení, dále proti neodůvodněným průtahům ve věci samé, porušení legitimního očekávání a závěrem namítla podjatost správního orgánu.
7. Žalovaný v podrobném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření rekapituloval jednotlivá tvrzení žalobkyně, ke kterým vždy doplnil svoji nesouhlasnou reakci. Na toto

vyjádření reagovala žalobkyně velmi podrobnou replikou, ve které setrvala na svých námitkách.

III. Posouzení věci

8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek § 76 odst. 1 s. ř. s. Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
9. Předem vlastního posouzení soud zdůrazňuje, že není jeho úkolem reagovat na zjevné osobní animozity mezi účastníky, stejně tak není jeho úkolem zjišťovat okolnosti chování a jednání jednotlivých osob, neboť to jednak zdaleka přesahuje přezkumnou pravomoc soudu a dále to nemůže mít vliv na zákonnost posouzení nároků žalobkyně. Vzájemné postoje účastníků vyplývají z jejich podání v tomto řízení na obou stranách a je úkolem soudu přes poměrně rozsáhlé množství listin, které jsou součástí soudního spisu, nalézt základ sporu a posoudit, zda v tomto směru je rozhodnutí žalovaného zákonné, resp. zda bylo vydáno zákonným postupem.
10. Dále před hodnocením věci je třeba uvést, že úvahy žalovaného vtělené do úvodu jeho vyjádření k žalobě ohledně jeho přetrvávajících pochybností stran existence trvalých následků žalobkyně a ani konstatování „*Jinými slovy i X (natož pak žalobkyní namítaná X, u které žalovaný v jednotě se znalcem neshledal kauzální nexus s úrazem, viz dále) je podle názoru žalovaného z pohledu podmínky trvalého následku sporný.*“ nepředstavují rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí. Pokud chtěl žalovaný vyjádřit svůj právní názor a ve shodě s ním postupovat, měl tak učinit v žalobou napadeném rozhodnutí. Jakékoliv úvahy o vnitřních postojích či názorech žalovaného, které jsou soudu sdělovány až prostřednictvím vyjádření a nejsou materializovány v rozhodnutí, které je předmětem přezkumu správním soudem, nemohou nic změnit na odůvodnění a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, tudíž nejsou pro soud žádným způsobem relevantní a jsou zcela nadbytečné.
11. Soud se seznámil detailně s obsahem správního spisu i všech podání účastníků a dospěl k závěru, že podstatou sporu je existence příčinné souvislosti mezi služebním úrazem v podobě úrazu hlavy X (jehož existenci žalovaný nesporeoval) a následnou pracovní neschopností žalobkyně v důsledku rozvoje X onemocnění.
12. Správní orgány totiž dospěly k závěru, že mezi služebním úrazem a rozvojem X onemocnění žalobkyně není příčinná souvislost, v důsledku čehož došlo k zamítnutí požadavku žalobkyně na náhradu za ztížení společenského uplatnění dle § 101 písm. b) zákona o služebním poměru v částce 300 000 Kč, nepřiznání nákladů na bydlení v částce 19 233 Kč a nákladů spojených s údržbou nemovitosti ve výši 8 000 Kč.
13. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že vycházel ze spisové dokumentace a náhradu z bolest a ztížení společenského uplatnění stanovil dle znaleckého posudku MUDr. Lorence, přičemž důvod k odškodnění tvrzených X potíží žalobkyně s ohledem na stanovisko znalce neshledal (citoval k nim znalecký posudek). Náhradu nákladů na bydlení a náhradu nákladů spojených s údržbou nemovitosti z věcných důvodů žalobkyni nepřiznal.

14. Oproti velmi stručnému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval přezkumu otázek vzniku a důsledků služebního úrazu mnohem víc prostoru na str. 2 až 9. Po rekapitulaci skutkových podkladů shrnul důvody a pochybnosti, proč ve věci přibral znalce. Následně shrnul závěry posudku MUDr. Hubla, který byl přílohou žádosti žalobkyně, a dospěl k závěru, že z něj není patrné, jak dospěli zpracovatelé stanoviska z oboru psychiatrie a psychologie k posudkovým účelům ze dne 11. 12. 2020 ke svým závěrům. Posudek MUDr. Lorence podle žalovaného v rekapitulační i hodnotící části logicky a přesvědčivě vysvětluje, proč tvrzené X zdravotní komplikace nelze označit za bezprostřední následek poranění hlavy, oproti tomu posudek MUDr. Hubla je vnitřně rozporný a neobsahuje úvahy o příčinné souvislosti. V případě nákladů na bydlení žalovaný uvedl, že je lze podřadit pod náhradu věcné škody, avšak jednak žalobkyně výdaje hodnověrně neprokázala a dále nebyl podle něj prokázán vznik výdaje v důsledku služebního úrazu s ohledem na neprokázání příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a rozvojem X onemocnění. K náhradě nákladů na údržbu nemovitosti následně opětovně nevyloučil možnost náhrady věcné škody a shodně uvedl, že žalobkyně neprokázala vznik škody ani příčinnou souvislost.
15. Postup žalovaného při posouzení otázky existence příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a rozvojem X onemocnění byl v rozporu se zákonem a napadené rozhodnutí proto nemůže obstát.
16. Podle § 104 odst. 2 zákona o služebním poměru Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti, zpravodajskými službami a Generální inspekcí bezpečnostních sborů stanoví vyhláškou postup při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění.
17. Podle § 8 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 277/2015 Sb. lékařský posudek vydává u služebního úrazu registrující poskytovatel zdravotních služeb, a nemá-li posuzovaná osoba registrujícího poskytovatele, jiný poskytovatel zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství.
18. Podle § 9 odst. 1 téže vyhlášky posuzující lékař vydává lékařský posudek na základě lékařské prohlídky a písemných informací ošetřujících lékařů poskytujících poškozenému zdravotní služby související s újmou na zdraví.
19. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.
20. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.
21. K otázce rozvržení důkazního břemene v řízení o náhradě škody způsobené služebním úrazem dle zákona o služebním poměru se Nejvyšší správní soud obecně vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010–109: „Obecně řečeno, civilní řízení soudní je ovládáno zásadou formální pravdy, čemuž odpovídá zásada projednací, podle níž je skutkový stav zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených. Neunesení břemene tvrzení či břemene důkazního znamená pro účastníka zpravidla neúspěch ve věci. Správní řízení je naproti tomu ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Účastník řízení je povinen

poskytovat k naplnění tohoto cíle součinnost. V daném případě je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti; žadatel o odškodnění má pak procesní práva a povinnosti uložené mu zákonem (§ 174 služebního zákona).“ Z uvedeného je patrné, že v daném řízení bylo především na žalovaném, respektive služebním funkcionáři, aby dostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalobkyně byla v tomto směru povinna poskytnout odpovídající součinnost.

22. Žalobkyně postupovala v souladu s právní úpravou, pokud spolu se žádostí o náhradu bolestného předložila lékařský posudek MUDr. Hubla, který byl vydán na základě lékařské prohlídky a písemných informací ošetřujících lékařů poskytujících poškozené zdravotní služby související s újmou na zdraví. Jedním z podkladů je i odborné lékařské stanovisko z oboru psychiatrie a psychologie k posudkovým účelům zpracované MUDr. N. a Mgr. D. Z těchto podkladů vyplývá příčinná souvislost mezi úrazem hlavy a rozvojem X nemoci žalobkyně. S ohledem na to, že důkazní břemeno v tomto případě leží na správních orgánech, nelze obecně shledat postup správních orgánů, které přibraly MUDr. Lorence jako znalce k posouzení zdravotního stavu žalobkyně, nezákonný.
23. Nicméně podstatou otázkou je, zda postupovaly správní orgány správně v případě, kdy lékaři v obou posouzeních dospěli k odlišným závěrům.
24. Pokud jde o jednotlivá posouzení, musí být posudky jasné, úplné a přesvědčivé.
25. Na prvním místě se soud zaměřil na znalecký posudek MUDr. Lorence. Znalec v posudku nejprve popsal věc samou a zdravotní nález žalobkyně. V této části znalec shrnul jednotlivé zdravotní nálezy a zprávy, vč. diagnózy X. Závěrem rekapitulace zdravotního stavu shrnul znalec znalecký posudek MUDr. Tinkové ze dne 31. 10. 2020. Závěry odborného lékařského stanoviska z oboru psychiatrie a psychologie k posudkovým účelům ze dne 11. 12. 2020 znalec shrnul tak, že dle posudku má porucha X příčinnou souvislost s úrazem ze dne 28. 3. 2018. Závěry znaleckého posudku shrnul tak, že zranění hlavy vedlo k rozvoji X vázanou na potíže v zaměstnání; závěr znaleckého posudku konstatoval, že z neurologického pohledu nevyžaduje stav žalobkyně dlouhodobá omezení v pracovní činnosti.
26. Na základě shrnutí zdravotního stavu žalobkyně v hodnocení uvedl znalec k X obtížím žalobkyně diagnózu X vázanou na potíže v zaměstnání. V odůvodnění znalec uvedl, že nelze prokázat jasnou a jistou souvislost X obtíží s pracovním úrazem, rozvoj X obtíží dle znalce s největší pravděpodobností souvisí s konfliktní situací žalobkyně s nadřízenými, X, nespátroval relevantní příčinu, která by spočívala v přímém následku pracovního úrazu. Dle znalce není příčinná souvislost mezi X a charakterem úrazu, úrazový děj a průběh následné léčby nenaplní kritéria diagnózy.
27. Druhou skupinou podkladů pro závěry správních orgánů jsou zdravotní zprávy v čele s lékařským posudkem dle vyhl. č. 277/2015 Sb. vypracovaným MUDr. Hublem, ve kterém lékař uvedl seznam podkladů, na základě kterých mj. jako jeden z důvodů poškození zdraví konstatoval X. K této skupině podkladů soud konstatuje, že se v poskytnutém správním spise veškerá dokumentace uceleně nenachází a, jak je uvedeno dále, není prokázáno ani to, že by kompletní zdravotní dokumentaci měl k dispozici ke zpracování znaleckého posudku znalec MUDr. Lorenc. Už to samo o sobě s ohledem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný podklady o zdravotním stavu žalobkyně srovnával a hodnotil, je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť znalecký posudek netvoří dostatečnou oporu pro rozhodnutí žalovaného a to

tak nemá oporu ve správním spise. Jeho doplnění nepovažoval soud za nutné, a to s ohledem na to, že, jak plyne i z níže uvedeného, shledal, že není prokázáno vyhotovení znaleckého posudku znalcem MUDr. Lorencem na základě úplné dokumentace.

28. Druhá skupina podkladů se částečně nachází na dvou CD, která jsou shodně označena „MUDr. V. Lorenc znalecký posudek č 476 Ing. Mgr. B. J. doložená dokumentace“. Na obou CD se shodně nachází čtyři PDF soubory označené jako „IMG_20220109_0001, IMG_20220109_0002, IMG_20220109_0003, IMG_20220109_0004“, které obsahují řadu lékařských zpráv. Obě CD byla přiložena ke kopiím znaleckého posudku MUDr. Lorence. Jejich součástí jsou i odborné lékařské stanovisko z oboru psychiatrie a psychologie k posudkovým účelům ze dne 11. 12. 2020 a znalecký posudek MUDr. Tinkové ze dne 31. 10. 2020. Ani jeden z těchto dokumentů ale není kompletní. Pokud jde o odborné lékařské stanovisko z oboru psychiatrie a psychologie k posudkovým účelům ze dne 11. 12. 2020, to se nachází rozdělené v souborech IMG_20220109_0002 (na poslední straně dokumentu se nachází první strana stanoviska), IMG_20220109_0003 (celý dokument obsahuje pouze toto stanovisko, ale toliko strany 3 až 11), IMG_20220109_0004 (tento dokument obsahuje na začátku strany 22 až 26 stanoviska). Je tedy zřejmé, že znalec neměl k dispozici celé stanovisko ze dne 11. 12. 2020 a, co je podle soudu zvláště podstatné, tak chybí strany 12 až 21, které zjevně obsahovaly X posouzení žalobkyně, neboť tato část v znalcem přiložených souborech absentuje. Pokud jde o znalecký posudek MUDr. Tinkové, tak ani ten se na obou CD nenachází úplně. Znalecký posudek, resp. jeho část, se nachází v souboru IMG_20220109_0004, je v něm zachycena první strana posudku, ze které vyplývá, že samotný posudek má 37 stran, nicméně v uvedeném souboru se nachází strany 1, 5, 9, 11, 13, 14, 15 a 6 číselně neidentifikovaných stran, tj. celkem 13 stran z 37. Posudek dle vyhl. č. 277/2015 Sb. vypracovaný MUDr. Hublem, avšak bez příloh, je ve spise založen i jako příloha jednoho z podání žalobkyně. Z označení CD vyplývá, že správní orgány nedoložily znalci kompletní zdravotní dokumentaci žalobkyně, tudíž ani znalecký posudek nemohl být vyhotoven na základě všech podkladů.
29. Pokud jde o torza zdravotní dokumentace žalobkyně, soud z nich zjistil, že MUDr. Hubl ve svém posudku jako jeden z důvodů poškození zdraví, za který by žalobkyně měla být odškodněna, uvedl X – středně těžkého stupně, s ohodnocením 1200 bodů. Posudek MUDr. Hubla se opírá o „Odborné lékařské stanovisko z oboru psychiatrie a psychologie z ÚVN Praha“, ve kterém MUDr. N. (psychiatr) a Mgr. D. (psycholog) konstatovali, že „Mezi onemocněním X Vojenské nemocnice v Brně od 18.6.2018 do 6.3.2020 a úrazem hlavy vzniklým dne 28.3.2018 je příčinná souvislost.“
30. 2. Onemocnění X lze odškodnit podle vyhlášky 211 /2015 Sb. o bolestném a ztížení společenského uplatnění příslušníků bezpečnostních sborů, a to dle Přílohy 3: „X - 1200 bodů.“
31. MUDr. N. krom uvedeného odborného stanovisko zpracoval jako lékař ambulance psychiatrie psychiatrického oddělení Ústřední vojenské nemocnice shodně zprávu ze dne 21. 12. 2020, ve které výslovně uvedl: „Mezi onemocněním vedeným X Vojenské nemocnice v Brně od 18.6.2018 do 6.3.2020 a úrazem hlavy vzniklým dne 28.3.2018 je příčinná souvislost.“
32. X lze odškodnit podle vyhlášky 211/2015 Sb. o bolestném a ztížení společenského uplatnění příslušníků bezpečnostních sborů, a to dle Přílohy 3: „X - 1200 bodů.“
33. Ze správního spisu dále vyplývá, že znalecký posudek č. 6/2020 ze dne 31. 10. 2020 vypracovaný MUDr. Marií Tinkovou byl vypracován z odvětví *neurologie*.

34. Z uvedeného je zřejmé, že znalecký posudek MUDr. Lorence a ostatní podklady ve spise jsou ohledně příčinné souvislosti X choroby žalobkyně se služebním úrazem v rozporu. To konečně vyplývá i z napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný na str. 7 konstatoval: „S ohledem na rozpor mezi pracovním lékařským posudkem a znaleckým posudkem je na místě oba tyto podklady (i co do předmětu řízení) zhodnotit.“
35. Na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval rozpory jednotlivých posudků a dospěl k závěru, že X nevyplývá z propouštěcí zprávy Nemocnice u milosrdných bratří ani nepřímo. Dále žalovaný hodnotí, co vyplývá z odborné literatury X, a dále hodnotí otázku příčiny vzniku X obtíží na základě svědeckých výpovědí i lékařských zpráv a znaleckého posudku MUDr. Lorence. Dokonce dovozuje, že některé ze zdravotních obtíží žalobkyně souvisí s X, a odkazuje na „některé informace poněkud relativizující trvající X stav odvolatelky“ (v tomto bodě soud poukazuje, že MUDr. Tinková zpracovávala znalecký posudek z odvětví *neurologie* a jejím úkolem nebylo a ani nemohlo být, aby zpracovala znalecký posudek z odvětví *psychiatrie*). Žalovaný si s ohledem na rozpory v otázce příčinné souvislosti položil otázku „co bylo skutečnou příčinou ... onemocnění“ žalobkyně, na kterou si odpovídá tím, že „poranění hlavy/mozku je definicí vyloučeno a ze spisu jiné těžké poranění ani „otřesný zážitek“ či tomu závažností na roveň postavený „jiný nepříznivý psychologický činitel anebo tísnivá situace“ nelze zjistit.“ Podle žalovaného nelze ze spisu zjistit, jak dospěli zpracovatelé stanoviska, kterým reagovali na dotaz MUDr. Hubla, ke svým závěrům, a proto má podle něj toto stanovisko nižší váhu než znalecký posudek MUDr. Lorence.
36. K tomu soud předně konstatuje, že žalovaný zjevně přistupuje k hodnocení zdravotního stavu žalobkyně, resp. k posouzení rozporů mezi dvěma posouzeními. Žalovaný nicméně nedisponuje odbornou kompetencí k posouzení odborné otázky spočívající v potvrzení nebo vyloučení existence příčinné souvislosti mezi úrazem hlavy žalobkyně a rozvojem její X choroby.
37. Žalovaný se proto zcela nepřipustně pustil do hodnocení toho, kdy a jak může vzniknout X, zcela nepřipustně hodnotil příčiny vzniku zdravotních obtíží v podobě X žalobkyně a obdobně zcela neodborně vyvozuje důsledky pro X diagnózu z neurologického znaleckého posudku. Je nepřipustné, aby správní orgán zodpovídal natolik odbornou otázku, co bylo skutečnou příčinou X onemocnění žalobkyně, natož aby podřazoval zdravotní stav žalobkyně pod definici diagnózy, resp. posuzoval srovnatelnost jejího zdravotního stavu.
38. Nelze ani vyvozovat nižší váhu odborného psychiatrického a psychologického stanoviska k dotazu MUDr. Hubla oproti znaleckému posudku MUDr. Lorence se závěrem, že nelze ze spisu zjistit, jak dospěli zpracovatelé stanoviska ke svým závěrům, pokud ve správním spise chybí podstatná část tohoto stanoviska, která se zjevně zabývala psychiatrickým posouzením žalobkyně, ve kterém jsou jistě uvedeny důvody pro následně vyjádřený závěr. Posudek MUDr. Lorence měl být dle žalovaného podrobně odůvodněný. To však není pravda, neboť i tento posudek je ve svém závěru o absenci příčinné souvislosti mezi úrazem žalobkyně a rozvojem její X choroby obdobně stručný a lakonický, jako jsou diagnostické a posudkové závěry ostatních lékařů v jejich zprávách a stanoviscích. Jinými slovy z posudku MUDr. Lorence nijak nevyplývá, proč na rozdíl od psychiatrů jako posudkový lékař dospěl k zcela opačnému závěru, a konečně z něj ani nevyplývá kompetence MUDr. Lorence k X

hodnocení žalobkyně, resp. k zodpovězení zjevně nikoliv jednoduché otázky příčinné souvislosti vzniku X choroby s úrazovým dějem.

39. Soud zdůrazňuje, že na žalovaném je pouze právní posouzení dostatečně zjištěného skutkového stavu, za jehož zjištění jsou správní orgány odpovědné. Přestože zákon o služebním poměru ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, postup správního orgánu (služebního funkcionáře) v případech rozporu znaleckých posudků či jiných odborných (lékařských) posudků podrobně neupravují (srov. § 180 zákona o služebním poměru a § 56 správního řádu), může správní orgán požádat znalce o vysvětlení, resp. doplnění znaleckého posudku, případně za tímto účelem autory posudků vyslechnout a/nebo zadat za účelem odstranění těchto nejasností revizní znalecký posudek.

40. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 90/2015-37, dle kterého „[24] Základem zákonného a věcně správného rozhodnutí správního orgánu musí být zjištění skutkového stavu, tedy relevantních skutkových okolností, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Není-li správní orgán schopen nebo oprávněn učinit si některá skutková zjištění sám a povolá-li za tím účelem znalce, musí být mimořádný důraz kladem na procesní stránku opatření a provedení těchto důkazů. Při vyjasňování rozporů mezi více důkazy, z nichž alespoň jeden je znaleckým posudkem, nelze opomenout, že autor znaleckého posudku může mít tendenci hájit správnost závěrů v jím vypracovaném posudku a lze proto důvodně pochybovat o jeho objektivitě. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 168/2014–27).

[25] Pro řádné objasnění věci a naplnění zásady materiální pravdy bylo proto namíste vyzvat k vyjádření, nebo vyslechnout oba lékaře, autory původních podkladů pro rozhodnutí, případně opatřit revizní posudek vypracovaný třetí osobou. Není možné pokoušet se objasnit rozdíly pouze vyjádřením původního znalce, jehož posudek byl pro stěžovatele nepřiznivý. Jakkoli se v posuzované věci může jako logické jevit jeho odůvodnění rozporů neúplnými podklady, na jejichž základě svůj posudek zpracoval posudkový lékař, nelze se s tímto objasněním rozporů spokojit. Tím spíš, shodli-li se oba lékaři právě v závěru, že pro posouzení věci je zásadní otázka, zda stěžovatel trpěl předchozím degenerativním onemocněním páteře.

[26] Doplnění dokazování vyjádřením obou autorů původních posudků, ať písemným či ústním, by nebylo v rozporu ani se zásadou volného hodnocení důkazů, neboť hodnotit lze teprve řádně opatřené a provedené důkazy, ani se zásadou procesní ekonomie, protože obě vyjádření bylo možno opatřit současně.“

41. Doplnění rozporných posudků, vyjádření lékařů nebo revizní posudek si však správní orgány nevyžádaly, namísto toho zcela absolutizovaly hodnotu znaleckého posudku MUDr. Lorence a rozpory v posudcích vypořádaly vlastní neodbornou úvahou.

42. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k druhému závěru, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který vyžaduje zásadní doplnění ve správním řízení.

43. Závěr o nedostatečném zjištění skutkového stavu se týká jak otázky bolestného a ztížení společenského uplatnění, tak i náhrady nákladů na bydlení a náhrady nákladů spojených s údržbou nemovitosti. Ve všech těchto otázkách vycházel žalovaný z absence příčinné souvislosti mezi úrazovým dějem a rozvojem X choroby žalobkyně.

44. K dalším námitkám soud uvádí následující. Pokud jde o navýšení bodového hodnocení v souvislosti s nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2021 ve věci sp. zn. II. ÚS 2925/20,

nevycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí ze správných závěrů. Za chybné považuje soud vyhodnocení otázky rozložení důkazního břemene. Ústavní soud v citovaném nálezu posuzoval otázku odškodnění v soukromoprávní věci, tj. logicky leželo důkazní břemeno na poškozeném. Jak soud uvedl výše, v případě služebního úrazu se jedná o správní řízení ovládané zásadou materiální pravdy, proto je třeba i v případě případného navýšení hodnoty jednoho bodu ve smyslu citovaného nálezu postupovat tak, že důkazní břemeno leží na služebním orgánu. V dalším řízení tedy žalovaný zohlední závěry Ústavního soudu. Pokud žalovaný dojde ke zjištění, že by žalobkyni při posouzení věci dle obecné občanskoprávní úpravy (§ 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku) náleželo odškodnění ztížení společenského uplatnění v částce vyšší, než by jí jinak náleželo dle kalkulace provedené dle vládního nařízení č. 276/2015 Sb., přizná jí odškodnění alespoň na úrovni, které by se jí dostalo v občanskoprávním vztahu za daných okolností, a to bez toho, aby byla žalobkyně povinna tvrdit a prokazovat okolnosti v jejích poměrech, které by z její věci činily výjimečný případ. V rámci opětovného projednání věci tedy žalovaný odpovídajícím způsobem vyhodnotí skutečné dopady újmy na zdraví, která žalobkyni v důsledku pracovního úrazu vznikla, do všech relevantních oblastí jejího života a po doplnění dokazování rozhodne i o otázce navýšení hodnoty bodu. Tímto soud nepředjímá výsledek posouzení věci jako takové, nicméně je zřejmé, že se do hodnocení věci podstatným způsobem promítnou skutková zjištění stran případné příčinné souvislosti mezi úrazem hlavy a rozvojem X choroby žalobkyně a způsob, jakým žalobkyně poskytne žalovanému součinnost při zjišťování skutkového stavu (v tomto směru ale soud opětovně připomíná, že důkazní břemeno ve věci primárně tíží služební orgán, nikoliv žalobkyni, což logicky neodpovídá metodice Nejvyššího soudu pro odškodňování, která je cílená na soukromoprávní spory s jiným rozložením důkazního břemene).

45. Nesprávný úřední postup žalobkyně dovozuje z nerespektování zásady materiální pravdy, rychlosti řízení a hospodárnosti řízení. Zásada materiální pravdy byla porušena podle ní ignorováním lékařského posudku o bolestném, jeho zrevizování revizní lékařkou Ministerstva vnitra a ignorováním rozhodnutí náhradové komise o přiznání a vyplacení bolestného. K otázce respektování zásady materiální pravdy odkazuje soud na vše shora uvedené, přičemž bude na žalovaném, aby se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí řádně vypořádal v následujícím řízení.
46. V této souvislosti uvedené námitky ohledně zahájení a vedení řízení o podvodné žádosti soud neposuzoval, neboť ze všech souvisejících tvrzení žalobkyně nijak nevyplývá, jak se „podvodné“ podání žádosti a tvrzené zahájení a vedení řízení o ní negativně projevilo na výsledku nyní projednávané věci, tj. námitky neobsahují tvrzení dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ze kterých by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Nejedná se tedy o projednatelný žalobní bod. Stejně tak ani z bodu 39 žaloby (týkající se volby MUDr. Hubla) nevyplývají žádná konkrétní tvrzení ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a nejedná se tedy o projednatelný žalobní bod a soud se jím v podrobnostech dále nezabýval.
47. Požadavek na respektování zásady rychlosti souvisí s námitkou průtahů řízení, soud proto vypořádává toto tvrzení spolu s bodem C. žaloby. Tvrzení ani případně skutečnost, že žalovaný ve věci žalobkyně nerozhodoval s potřebným zachováním rychlosti řízení, není důvodem pro to, aby jeho rozhodnutí mohlo být prohlášeno za nezákonné, neboť s nečinností správních orgánů v tomto případě není spojena fikce rozhodnutí ve prospěch žalobkyně. Žalobkyně měla zachovány prostředky ochrany proti nečinnosti, které využila.

Pokud jí nečinností žalovaného vznikla škoda, je na ní, aby jí uplatnila v jiném než tomto řízení.

48. V části žaloby, která se týkala průtahů ve věci, poukázala žalobkyně i na vady vydání žalobou napadeného rozhodnutí, které podle ní nemělo být žalovaným podepsáno (podepsala jej osoba pověřená k vedení řízení), mělo být chybně označeno jako výtisk č. 1 za současného uvedení elektronického druhopisu a neměl jí být zaslán řádný listinný stejnopis nebo řádný digitální dokument. Soud ověřil, že ve správním spise je založen originál žalobou napadeného rozhodnutí, který obsahuje náležitosti dle zákona, vč. podpisu ředitele žalovaného, otisku razítka, data vydání a čísla jedacího s označením výtisk č. 2. Z podané žaloby a ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni byl pravděpodobně zaslán výtisk č. 1 v elektronické podobě do datové schránky jejího právního zástupce. Soud neshledal, že by žalobkyní tvrzené vady způsobovaly nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
49. Nedůvodná je i námitka porušení zásady legitimního očekávání, neboť, jak soud uvedl výše, řízení ve věci odškodnění za služební úraz je ovládáno zásadou materiální pravdy a je na služebním orgánu, aby provedl dokazování v rozsahu, který je potřebný pro její zachování. To, že služební orgány zpochybnilo výpočet odškodnění, který provedl MUDr. Hubl, samo o sobě neznamena, že postupovaly v rozporu se zákonem. Výpočet v posouzení MUDr. Hubla i následné sdělení náhradové komise, stejně jako lékařské zprávy a podklady jsou důkazními prostředky, se kterými se správní orgány při svém rozhodování musí vypořádat, což neznamena, že by se od nich nemohly odchýlit. Proto nejsou způsobilé založit legitimní očekávání žalobkyně, legitimní očekávání ohledně výsledku řízení nemohl založit ani rychlý postup služebních orgánů ve věci žádosti, o které žalobkyně tvrdí, že byla podvodná. Z pohledu soudu žalobkyně nijak neosvědčila jakoukoliv skutečnost, která by její legitimní očekávání mohla založit.
50. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že by správní orgány rozhodovaly ve věci podjatě.
51. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle nějž každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
52. Žalobkyně v žalobě neosvědčila takové důvody, aby bylo možné dospět k jednoznačnému závěru, že postup správních orgánů byl motivován snahou poškodit žalobkyni, resp. ve věci rozhodnout zaujatě. Ačkoliv žalobkyně tvrdila celou řadu skutečností, zejména verbálních útoků jejich nadřízených, tak tyto zůstaly v rovině jejího tvrzení. Skutečnosti uváděné v bodu E. žaloby jako důvody podjatosti osvědčit nelze. Motivace správních orgánů přistoupit k vypořádání nároků žalobkyně s péčí řádného hospodáře v situaci, kdy dominantní část uplatněných názorů představovalo bodové hodnocení X choroby žalobkyně, u které měly správní orgány pochybnosti o příčinné souvislosti, nelze hodnotit jako podjatý přístup. Důvody zpochybňující možnou příčinnou souvislost se náznakově ve zdravotních zprávách objevují a s ohledem na povinnost správních orgánů zjistit skutkový stav úplně nelze přihrání znalce obecně hodnotit jako excesivní krok (se všemi výše uvedenými výhradami). Správní orgány nemohou sice samostatně hodnotit zdravotní stav žalobkyně, neboť k tomu nedisponují příslušnými znalostmi, ale to jim nebrání k formulaci

pochybností, které mají být potvrzeny nebo vyvráceny právě za součinnosti osoby, která takovými znalostmi disponuje, tj. znalce. Fakt, jestli bude nebo nebude žalobkyni plnění vyplaceno, nezávisí na osobním rozhodnutí žalovaného (nebo správního orgánu prvního stupně), ale na výsledku odborného posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Žalobkyni zůstávají zachovány prostředky ochrany proti případné (z její strany pocítované a tvrzené) nezákonnosti budoucích rozhodnutí žalovaného.

53. Pokud jde o vědomí žalovaného o podstatě věci, soud se ztotožňuje s jeho vyjádřením, že o věci a obsahu správního spisu musel být žalovaný informován, neboť rozhodoval o opatření proti nečinnosti správního orgánu prvního stupně, tj. musel se s věcí seznámit. Samotné poukázání na možné rozpory v posouzení zdravotního stavu žalovaným není nutně zasahováním do kompetencí správního orgánu prvního stupně, neboť ten nebyl povinen na to reagovat. Navíc ve správním spise je založeno usnesení o ustanovení znalce ze dne 1. 7. 2021, které vydal správní orgán prvního stupně, a upozornění na možný nesoulad v příčině služebního úrazu adresoval žalovaný správnímu orgánu prvního stupně až dne 15. 7. 2021, tj. o dva týdny po ustanovení znalce. Z uvedeného plyne, že správní orgán prvního stupně se začal možnými příčinami služebního úrazu zabývat dříve, než na to byl upozorněn žalovaným (alespoň dle obsahu správního spisu). Přesto by jistě bylo vhodnější, pokud by žalovaný vyjevoval své názory stran skutkového stavu toliko v odvolacím řízení.
54. Pokud jde o tvrzení v roce 2018, kdy žalovaný v jiném řízení uvedl, že je vůči žalobkyni podjatý, tak se (jak uvedl zdejší soud v rozsudku ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2023 týchž účastníků) „podle všeho se jedná o řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství ze dne 22. 11. 2018, č. j. JMK-14031/2018. V něm bylo rozhodnuto, že nedošlo ke zneužití výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru k újmě žalobkyně ani k ponižování její lidské důstojnosti podle § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru, rovněž nedošlo k porušení povinnosti zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky podle § 77 odst. 8 téhož zákona. Soud k tomu provedl k důkazu usnesení žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. PPR-2290-2/ČJ-2019-990760 (č. l. 283-288 soudního spisu). Z něj vyplývá, že ředitel jako služební funkcionář povolaný k rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí náměstka, uvědomil žalovaného o okolnostech, které by mohly nasvědčovat jeho možné podjatosti. Uvedl, že žalobkyně ho dlouhodobě napadá pro jednání, v nichž spatřuje nezákonnost, zaujatost, úmyslnou nečinnost či nepřátelský postoj ředitele vůči ní. Negativismus žalobkyně vygradoval v žalobě na ochranu osobnosti, kterou podala Městskému soudu v Brně. Ředitel proto již nemůže vyloučit, že rozhodování o odvolání by bylo prosté jakýchkoliv subjektivismů vůči žalobkyni. Žalovaný nicméně citovaným usnesením, rozhodl, že ředitel není v předmětném řízení podjatý a že podání žaloby a v ní uvedené námitky (kterými se podrobně zabýval) nezakládají důvod pro vyslovení pochybnosti o podjatosti ředitele. Soud tedy shrnuje, že realita je poněkud jiná, než jak tvrdí žalobkyně: ředitel pouze postupem podle § 14 odst. 4 správního řádu sdělil svému představenému okolnosti, které by mohly nasvědčovat jeho podjatosti ve věci, avšak představený důvody pro jeho vyloučení z řízení neshledal. Z toho nelze jakkoliv dovozovat, že by byly v nyní projednávané věci dány důvody pro vyloučení ředitele pro podjatost.“ Ani v tomto řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, pro které by soud dospěl k jinému závěru.

IV. Závěr a náklady řízení

55. S ohledem na vše shora uvedené zrušil krajský soud dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve které bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byla žalobkyně úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu soud zjistil, že jí vznikly náklady řízení spočívající v odměně a náhradě hotových výdajů právního zástupce za tři úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“). Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí právního zastoupení, sepis a podání žaloby a sepis a podání repliky. Za jeden úkon právní služby náleží dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) AT odměna ve výši 3 100 Kč. Současně zástupci žalobkyně dle § 13 odst. 4 AT náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tak soud přiznal náhradu nákladů řízení spolu se zaplaceným soudním poplatkem ve výši 13 200 Kč. Právní zástupce žalobkyně není plátce DPH.
57. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení *ex lege*.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. 12. 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu